

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρώμεν χρόνον
 εις την γην τών Παρθενών.

Έντιμότα τείσερα και χίλια,
 ποθ θα βροθν λαοι με παροχίλια.

Τών θρον μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δη' εύθείας πρός έμει.
 Σδρομαί γάρ κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι ύ μ ο ο.
 Γίνου τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί' σ τ ό χ ε ρ ι.

Εις γνάθιν φέρομεν παντός εμποδίου ταλειπή
 ότι παλούμεν σώματα 'Ρωμηού' άνελλιπή
 με τήν άνάλογον τμήν κ' έπισος δη' έξω θέλει
 δέν θα πληρώνη έ' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Ίουλιου δεκάτη κ' έδδβη
 και πολέμων επίείκονται τρώμοι.

Πενήντα πέντε σόν δεκακόα
 κ' ή γεννά μας άγωνισά.

Φασουλής και Περικλέτος,
 ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Και λές αυτό τό γεγονός πως άρχη συνεισείς
 γάρ τούτο τό βασιλείον της γης τής οσσηπίας;
 Φ.—Ξέρω κ' έγώ, μου φαίνεται...
 Π.—Μην παίξε, μασκαρά,
 και μίλησε παρακαλώ λογικά σοβαρά.
 Φ.—Μιλώ σοβαρευόμενος...
 Π.—Τι λέν' σ'α κερρανεϊς;
 Φ.—Πώς θα ζεμπλέξωμε κατά με τήν 'Ιαπωνία.

Φ.—Τό σίμπακ κατετρόμαξε, μά και τό κράτος όλο.
 Π.—'Αλλάξτε, βρε, πως τίχουσε γάρ τό τορπιλλόδολο;
 Φ.—Γ' αυτό τό Ρούσικο θα λές...

Π.—Για τούτο, βρε ψωρίτη,
 ποθ πάρασε κ' έτρέπησε με μά τήν 'Αμεριτίτην,
 και σ'εχτήσεϊς έγιναν σφοδαί' σ'ού Ζαχαράτου
 κ' όλίγο δειν κ' ό Βασιλεύς γάρ χάρη τή λουτρά του.

Φ.—'Ηλλάξαν αι κορραϊή τών 'Ανακτοβουλίων...
 άκοις έκεί' σ'όν Νάουσταθμόν να διορθώσουν πλοτον
 δυνάμεις έν στρατιή και κράτους έμπολέμου;
 τοιοθτον λάθος φοβερόν πως έγινε, καλέ μου;

Π.—Ξέρω κ' έγώ πως έγινε... μη μ' έρωτες, τσερούτη...
 μ' αυτή τή ζήση γίνεται κάθε κορλό κορροθτι.

Φ.—Αυτό τό καλό τό φοικόν σ'εταρής τή κλήση
 και της ούδετερότητος άβέβαιος έκείθη
 και τώρα κη δέν θα μίλησ γάρ τήν Μακεδονία,
 μά άθλωμε τραγώματμα με τήν 'Ιαπωνία.

Π.—Μ' αυτά ποθ λές, βρε Φασουλή, λογόνομαι σ'ε γέλοια.
 Φ.—Μη σάν βλακέντιος γελεί και πρήξι σφοράλι.
 Ούδέτερα σ'όν πόλεμον άκμαίνομε τή κρήνη
 της οίκουμένης όλα,
 κ' έμεις μονάχ σ'ετίνομε σ'όν Νάουσταθμο, σκακίτη,
 ξενι τορπιλλόδολα.

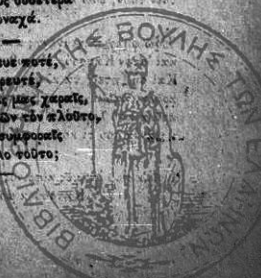
Μόνον έμεις, ποθ πάντοτε και σίμπακ σημαίνομεν,
 ούδέτερον δέν μόνον
 και τήν ούδετερότητα πατοόμεν άνοστολάς
 και μπανίς σ'οις Νάουσταθμούς μας καθένας ξένος στόλος.

Έξεμάνη κ' ό Μικάδος
 γάρ τό καλό της 'Ελλάδος,
 και παρ'έξον δέν είναι να γενή πολέμου όραμα
 και να στείλη τόν 'Ουγάμπε...

Π.—Τέτοιο τρώμο κ' όλος σφίττω
 σάν σκαρδι τόν Μουτσογιτο
 μανιόδη κα' έμην
 από πισωρία και θυμόν.

Φ.—'Ο πατρις, έθών μητέρα,
 και σ'α χρώμα τή πτωχία
 σάν τούς άλλους ούδέτερα
 σ' δέν μένει μοναχά.

Φ.—Ποιός τό πιστεύε ποτέ,
 Περικλέτο Λαρενά;
 μέσ' απ'ε τούτοις μας χαράς,
 σ'ών όργάνισιων τών πλοθου,
 πως θα βγάλη σ'υμφορας
 τό τορπιλλόδολο τούτο;

Με τὸν ὀϊστοῦ τῆς μεγάλης
κ' ἄφραξ μὲν παλαιῶς
βλέπω δόξαν τῆς πόλης
τῆς οὐλῆς τῆς θυμιατικῆς.

Τὸν Ρωμῆο ἀπέσω θῆσαν...
ποῖα μαυρὴ συμφορὰ!...
βλέπω στῆσι τῶν ἑσπέρων
ἴστω Φαλῆρου τὰ ἔργα.

Νάτους... ἔρχονται... κρηφθῆτε
γὰρ νὰ μὴ βομβαρδισθῆτε.

Νὰ κ' ὁ κώκυρος ὁ Τόγγα, νὰ κ' αὐτοῖς ὁ Καρμύουρα,
νὰ κ' ὁ τρομερὸς Κατσούρα,
ποῖ μὲς λινε εἰ ἐκίπνον
πὺρ κατάγει ἔξ Ἑλλάνων.

Μπάμ μὲ ποῦμ βομβαρδισμὸς
καὶ τοῦ κόσμου χαλασμός.
Μπόμπες ὁ Κατσούρα βρέχει
καὶ καθεὶς ποδοκλάει τρεχί.

Βομβαρδισμὸς ἀνέλιπτος τῆς γῆς τῆς δικτύου,
κ' ἐγὼ σὺν ἑνὲς κάτοικος ἀρχαῖος σὺν Φαλῆρου
φωτῶν ἴστω Ἰάπωνικος τοῦ Τόκιο σὲς πολίται,
φωτῶν ἴστω Ἄρθουρ τὸ πῆρατ κ' βομβαρδοβολεῖτε.

Ὁ τέκνα κίτρινα κίτρινα Ἰάπωνες,
πὺρ δι' ἀπέλην ἐπιχεύον ἄνευ σοφίλλοβόλου
γὰρ Διὰ-Γιάνη ἐπῆρατ τὴν γῆν τῶν Παρθαναῶν
καὶ δὲν σὰς καίγεται κορφὴ γὰρ τὴν Ἑλλάδα ὄρλων.

Γενναῖος ἀνὴρ κ' ἐκεί
σὺν ἥρωι μοναδικῷ ἀποκρίθῃς
κ' ἀν' ἑσὶν ἀνεγὼν εὐγενῶν
κ' ἡ δόξα σου ἴστω ὀφρανῶν
τὸν τρίτον ἀνεβαίνει
χρυσοστεφανωμένη.

Ἐγὼ βαρβάρους πάντοτε θὰ πᾶς ἀναγνωρίζω
κ' αὐτὴν τὴν ἀνακρίβην σὰς ἴστω κόσμον θ' ἀπηχῶ...
τέτοια τοὺς εἶπα, Περικλῆ, κ' ἀρχισὴ νὰ τοὺς βρίζω:
Τοῖν-τόν, Κινεσῶν, Ἰάπων, Γαλλῶν καὶ Λαί-Χῶ.

Μήπως θαρρῆτε, βάρβαροι κ' ἐξῶλεῖς καὶ προῶλεῖς,
πὺρ Μαντζουρίας θὰ γερῆ τὴν κίτρινὴν πόλιν;
Τοῖν τόν, καὶ μὴ μολύνετε τοὺς τόπους τοῦ ὠραίου...
μήπως γιὰτὶ σὰς εἶπα πὺρ ἔγινον καλοῦς
νομίζετε πὺρ κ' ἴστω Ρωμῆοι θὰ γίνον Κορσῆται;
τοῖν τόν, εἶδω καὶ σῆμαρον ἵππικον Σικεριστῆται.

Ἐδὼ φυλὴ πανευγενῆς ἀνάπτει καὶ πυροῦται,
καὶ ἴστω Κατσούρ' ἀπεσπυθεῖ καὶ σὺ, τοῦ λέγου Βρούσε:
Καὶ οὐ ζητεῖ τὰ κλέμματα νὰ γίνονε σπαρακτάτα;
κρημν, καυμῆνε, πὺρ βαρβαρῶν μεγάλη ράτσα,
κρημν πὺρ λέγου Ἑλλῆνας κ' ἀπ' ὄθους κ' ἀπ' ἴμένα...
ἡ μάκκα σου τί κούμωκα Κατσούρα, κ' ἀπὸ σῆνα;

Κρημν πὺρ πῆρατ κίτρινος νὰ γίνης ἴστω Μικῶδο,
Κατσούρα μου σκροτῶδο,

καὶ δὲν ἴστωσαν ἴστω λικῶν τὴν παλαιῶν καίττω,
ποῦ πῆρατ κ' μονοχρῶσαν μυστῆ πῆρατ.

Κρημν πὺρ ἴστω Ἰάπωνικὸς πῆρατ καὶ κ' ἐπῆρατ σῆνα,
κρημν πὺρ ἴστω Βασιλεῖον τὴν σῆνα, δὲν ἐπῆρατ σῆνα
νὰ πῆρατ κ' κλέμματα, κ' πορταῖς ἐπῆρατ...
κ' ἐπῆρατ σῆνα: Ἰάπωνικὸς πῆρατ ἴστω ἴστω.

ἴστω, πὺρ σπυρατῆρατ τὴν ἴστω καὶ τοὺς ἄλλους,
καὶ καταπλήσσειτε καθεὶς τοὺς ἄλλους τὰς ἀκροῖας,
μέρος λαμβάνετε ἐνεργῶν ἴστω ζῆνων τοὺς πολέμους
κ' οὐδῆτεροι χαζεύετε μονάχα ἴστω δικούς σας.

Οὐδῆτεροι δὲν θέλετε νὰ νείνετε καὶ τῶρα...
νὰ τὸ λοιπὸν ἐπῆρατ...
Ὁ βάρβαρος, πὺρ φῶρατ, γειρότερος πὺρ Κρούμου,
δὲν φείδεσαι ταλαιπώρου ἐκείνου τοῦ σπῆρατ μου;
Σπῆρατ, ἴστω ἀφῆρατ νὰ τὸ περῶσαι πῆρατ
κ' ἐπῆρατ βάλῃ τῶν φωτῆν, Ρωμῆοι σπῆρατ πῆρατ.

Ἐκεῖτος ὁμοῦ μοῦρατ κ' μπόμπη ἴστω τακῆρατ
ἐπῆρατ βάρβαρος, σὺν ἀπῆρατ,
κ' ἐγὼ ἔσῆρατ κίτρινος πῆρατ:
κρημν, καυμῆνε, πὺρ βαρβαρῶν ἀπὸ μεγάλη ράτσα.

Ἐσῆρατ ὀδοῦ ἐπῆρατ κῆρατ πὺρ ζῆρατ,
τοὺς τρεῖς Νεωκῆρατ κ' ἐπῆρατ μπόμπη μακρομῆρατ,
ὅταν ὀδο μπόμπη ἐπῆρατ ἴστω Βούρα τοῦ Φαλῆρου
κ' ἡ βρομῆ ἐπῆρατ πῆρατ ἴστω φαιρῆρατ φῆρατ.

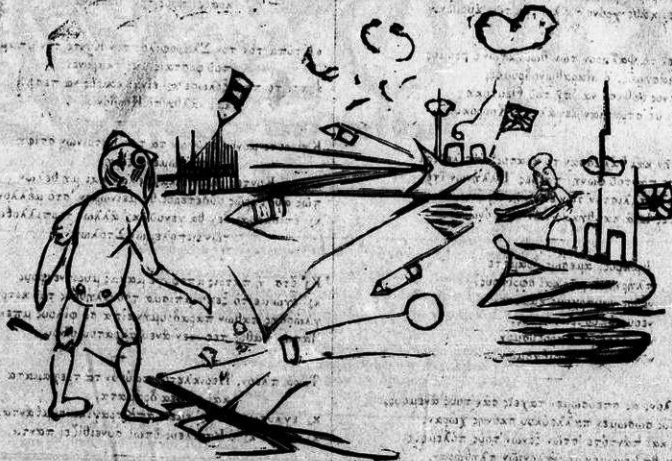
Εἰς ὀδο μέρη πῆρατ κῆρατ κῆρατ
καὶ τὰ κῆρατ ὀδο κῆρατ πῆρατ κ' ἡ σῆρατ...
μὰ τρεῖς ὀδοῖς ἐπῆρατ κ' ἴστω Τελεμαχῆρατ...
καὶ τὰ τρεπῆρατ κῆρατ τὰ γῆρατ μὲ τρεπῆρατ.

Δὲν εἶμιν ἑνὲς τῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
καὶ τῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
πὺρ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ

Ἐτὰ κῆρατ κῆρατ κῆρατ, δὲν εἶμιν ἑνὲς τῆρατ
ἴστω κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
πὺρ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ

Πῶ! πῶ! τί βρομῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
καὶ κῆρατ δὲν εἶμιν ἑνὲς τῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
καὶ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
δὲν εἶμιν ἑνὲς τῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ

Δὲν μπόμπη ἐπῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
πὺρ τῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
ἐξῆρατ κῆρατ, Περικλῆ, μὲ πῆρατ ἐπῆρατ κῆρατ
καὶ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
καὶ τρεπῆρατ πὺρ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ
πῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ κῆρατ

Μά μέσα 'στού βομβαρδισμού τὰ φοβερά τραγικά
 γὰ κ' ὁ Δοιβάδας, ἡ Γκουρὸς, ὅσον κληροῦν καὶ ὅσα γράμ-
 ματά.

Τὴν ὄρα πὺ καὶ βεγγετὸς μετὰ τοῦ Καταχρῆ
 ὁ κύριος Κατσούρας, τὸν ἄνευ μὲτ' ἄλλοι.

Ἐπλάσε ὅτ' ἠσπῆτο τὸν βροχῆς ἀκαταρσία
 καὶ ἄμωσος ὄλοι ὄρναζαν πᾶς εἶναι τιμωρία,
 γιὰτὶ δασκάλου δασκῶν ὄδοις τῶν ἄλλων
 καὶ ἔπλεε καὶ τοὺς ἄλλους μέσα στὸ κελόνατο.

Βλέπε καὶ ἔκλειον ἄλλοις τὴν θαλαρῶν Πατριτικῶν,
 καὶ ἀσπῆτομα καὶ ἔκλειον
 πᾶς ὄρα πᾶς ἄσπῆτομα καὶ ὄρα πᾶς τὸν κληρικῶν.

Τρέχει καὶ ἔκλειον πᾶς καὶ ἐν πρώτοις χαμοσπῆτος
 καὶ με τοὺς πᾶσι τοὺς ταχῶς
 πᾶς ὄρα πᾶς ἄσπῆτομα καὶ ὄρα πᾶς τὸν κληρικῶν.

Μὲ βρόντους τὸ Φαληρικῶν κλῆρονο τρανταξί,
 σκλήροις καὶ βροχῶς.

μὲ τὸν Σουράχου τὸν γιαντὸ καὶ ὁ Στρατηγὸς κυττάζει
 τοὺς μὲρους ἀπαρχῶς.

Μά καὶ ἡ Καστέλλα φλέγεται, ποὺ κἀθῆνα κλεινός,
 ὁ πᾶσαν ὄλη φλογερὸν φορολογῶν δεινός.

Πῶρ βάλλει ὅσον Σιμάπουλον αὐτός ὁ Τόγγ' ὁ σκόλος,
 πλὴν ὁ Λουπέτης ὁ γινωστός, καὶ τὸ Ναυόλογο φίλος,
 ἔρεξε μετὰ γόγγυς τοῦ γιὰ τὸν ἐμποδισί,
 ὅμως ὁ Τόγγ' ὄρνασε τὸ πᾶν βομβαρδισί.

Δουλετικὸς πᾶς μὲς ἀσπῆτομα ὁ γιαντὸ ὁ θαλοῦ...
 γάρην ἀπλῆς ἐπισκεπῆς ἐνὸς τορκαλλοῦδου
 πῦρ καὶ νέμουται τὴν γῆν Φαληρικῶν καὶ Καστέλλας
 καὶ μᾶται ἔδω καὶ μᾶται ἐκεῖ,
 ὄρα πᾶς ἄσπῆτομα καὶ ὄρα πᾶς τὸν κληρικῶν
 πᾶς καὶ μικρῶν κληρικῶν ἐκκλειον θαλασσῶν.

Κι' ὁ τῶ Πόγγου Κομμουνιστῶν τὸν ἐπέκλειε σκληρῶς,
 καὶ ὅσον Νισσοῦσπιον ἔπλεε γιὰ τὸν ἔρημ τὸν πῦρ.
 Γηλοικῶν ἀκούεις θραύσεις καὶ παντοδῶκων ἀγγέλων,
 σπᾶς τὸ τοῦ κανατί, σπᾶς τὸ τοῦ γιαντῶν,
 καὶ δεινὸς πᾶσι τῶν πᾶσι πᾶσι κληρικῶν,
 ποὺ τοὺς μὲλλοντας κληρικῶν πᾶσι κληρικῶν ἐν γιαντῶν.

Καταστρέφεται τὸ πᾶν
καὶ λουτρά κι' ἐξήρατο πᾶν.

Ποῖον ἔργον, Περικλέτο, βαρβαρὸς ἄγριαι...
στόλος βάνδαλος προσβάλλει τὴν Ἑλλάδα γαυριῶν,
ὅταν ἔβγη τρομασμένος στὴ στερεὰ κι' ἰκκχαρίαι,
ποῦ τρομάζει κάθε χρόνο τὰ λουτρά τῶν κυριῶν.

Κι' ἐνὶ δυνεὶ τὸ Φάληρον τῶν θεωρητιῶν ὁ βρόμος
ὁ Λούης ὁ διάσκιμος, ὁ Μαρθωνοδρόμος,
λαχανικασμένος ἐρθασὲν νὰ πῆ τοῦ Θεοτόκου
πῶς ἐρχεται μὲ στρατιῶν μεγάλην ὁ Κουρόκου.

Καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν τὸ κράτος ἀπειλεῖται
κι' ἀντήχησε παντοῦ φωνή: παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
τιμῆσατε τὴν καλλίστην τῶν ἐπὶ γῆς ἀγῶνων,
ἐλευθεροῦντες ἱερὰ καὶ θήσας τῶν προγόνων.

Ἐμπρός, ἀμέσως δράματε
πλήρης ἀμύνης καὶ σφρίγγου,
νέους ναυάρχους κίματα,
νέους ὑποστρατηγούς,
καὶ λέτε μὲ παρορμητικόν:
νὺν ἐπαχὴ προβήσασιν.

Ἄλλόν, ἄλλόν, ἄς σπεύσωμεν ταχέως σὺν τοῖς ἀνέμοις,
ἀπὸ κιτρινοῦ σώσωμεν καλλεῖκου σκόνης χώραν,
καὶ σήμερον καὶ πάντοτε ὅταν ζήσαν τοὺς πολέμους
παρθεῖν δὲν θὰ μόνωμεν μὲ γαλοζῶν πληθῶρα.

Μὲ νέους ἐθνουσιασμοῦς
γυμνὰς ρομφαίας πάλωμεν...
τοὺς νέους τοὺς προδιδασκούς
μὴ πλέον ἀναβάλωμεν.

Ἐμπρός μας νὰ τὸ κόφουτε κι' οἱ κίτρινοι κουμποῦρι
δειλοὶ σὺν τοῖς λαγοῦς,
αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος μὲς ἤθελε κελεποῦρι
γὰ νέους στρατηγούς.

Τὸν Ἑλληνα τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις
νὰ θραυῖ τὰ δεσπὰ καὶ τὰς ἀλλοθισίαι,
στρατηγητικὴν πρὸς ἔθλους νὰ διδάσκη
κι' οὐδέτερος ὅσ' τὴν δρᾶσιν νὰ μὴ γάσκη,
κι' ἀπὸ τὸν καρρῆν τοῦ Ζαχαράτου
νὰ γῶνῃ καὶ ὅσ' τὴν ὑπὲρ τοῦ.

Τὸν Ἑλληνα τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις
νὰ θραυῖ τὰ δεσπὰ καὶ τὰς ἀλλοθισίαι,
μὲ ζῆτο διαρκῆ νὰ ζεσπερῶνεταί,
ν' ἀνάβῃ σὺν τῆν ἴσκα, νὰ κορώνῃ,
συχὰ γὰρ τὸ Κιν-Τοῦο νὰ τακῶνεταί,
κι' ἐκεί ποῦ δὲν τὸν σπέρνου νὰ φυτῶνῃ.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀνιέρχεται σ' τὸ εὐχνοῦς
βαρβάρων κρατιῶν:
ποτέ σας δὲν ἤκουσατε περὶ τῆς Σαλαμίνος,
περὶ τῶν Πλατιάδων;

Αὐτὰ δὲ τούτου λέγοντος γὰρ κλέη τῶν προπάππων
ἐγέλασε σπαρδῶν ὁ πρῶτος τῶν Ἰάπων,
κι' ὁ Θεοτόκης τοῦκαμε μαζί μὲ τὸν Λεβίδῃ
πικρότατα παρὰ πᾶνα,
κι' ὁ Θεοδωράκης ὄπισθεῖς μὲ πούχουρον σκινδι
κράζει πρὸς τὸν Ἰάπωνα.

«Κτόπα τὸν τὸν Σλαυφίλο, τὸν Κόντε τὸν μπαμπᾶση,
ποῦ φέσαις μίαι σκπρόνει,
γχατὶ τὸ παραβίβασε κι' εἶναι καιρὸς νὰ πέρῃ
καὶ ἄλλῃ τὸ Κορόνιο».

Καὶ τότε μόνον ἔφυγαν τὰ τῶν Κιτρινοῦν στήθη
μὲ σπονωμένα ἔθλη,
ὅταν ὁ Κόντες ἔβρισσε καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων
πῶς αὐστῆρας οὐδέτεροι θὰ μείνωμεν σ' τὸ μέλλον,
κι' ἐπισκευαὶ δὲν θὰ γενοῦν κι' ἄλλων τορπιλλοδῶλων
τῶν ἐμπολεῖων Στόλων.

Κι' ἔτο' ἡ πατρὶς ἀπέφυγε μάχας μυριονέκρους
κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἐξεκουμπισμα τοῦ πλῆθους τῆς κιτρινοῦ
γλώσσης παθῶν παραδρομῆν εἶπα σὲ ἔθλους μπέκρους:
Ἰάπων πάθος πέρυκεν ἀνευ ἀκράτου οἴνου.

Τώρα πλέον, Περικλέτο, παύουν τὰ τραγῆματα
καὶ τὰ νέα δράματα,
κι' ἐγὼ τῶσμάς κι' ἐμεῖς ἀποτραγῆται ἀμειδῶντα,
κι' ἔργα κι' ὁ Βασιλεὺς ὅπως συνειθίζει πάντα.

Κι' ἐπευχθήσαν οἱ πάντες κατευόδιο: τοῦ καλοῦ
κι' ἡ θαλαμηγός ἡ τρύμα νὰ πετᾷ μὲς ὅταν γυαλοῦ.
Κατευόδιο τοῦτ' ἐνδέρμας κι' ὁ Πλατούσας ὁ πολὺς
καὶ διὰ πᾶσαν ἐκγιῆτην ἐπευχθή τῆς Βουλῆς,
γὰρ νὰ μὴν ἀργῇ τὸ κράτος, οὐδ' αὐτὸς ἀργῆς νὰ μὲνῃ,
μὰ νὰ γίνῃ τῶν Ἀργείων βουλευτῆς ποῦ νὰ σημαίνῃ.

Π — Κι' ἐγὼ θαυμάζω, Φασουλῆ, τὸν Κόντε τὸν μαροῖλο...
καλὰ τὴν σκαπουλάριε μὲ τὸ τορπιλλοδόλο.
Χωρὶς σειράς ἐφεδρείων καὶ πάλιν νὰ καλέσουν
μὲ τρόπον ἐξεκουμπισαν καὶ Τόγγο καὶ Κουρόκου,
ποῦθαν οἱ κιτρινοὶ ἀρῆδες νὰ θύσουν κι' ἀπολείουσαν
ὡσὰν νὰ τοὺς ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ πιρρῶνκοῦ.

Τὸ κῆλο τῆς ἐπισκευῆς πολὺ μὰς ἄνευο ὄρρησε...
βεβαίως ἕξνος δακτύλος καὶ πάλιν εἰσεχώρησε.

Φ. — Δὲν ξέρω ποῖος δακτύλος ἀπὸ τοὺς ἀντιζήλους
σ' τοῦ σκάφους τὴν ἐπισκευὴν μὲς ὄθη' ἐπαράτους,
ἐγ' ὅμως βλέπω πάντοτε πέντε τρανοὺς δακτύλους
νὰ στρέφονται σ' τὰ μούτρα μας καὶ ὅσ' τὸν Ρωμῶν τὸ κράτος.
Τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος των ὑμολογῶ κι' ἐξαίρω,
μὰ τίνας τοῦτ' οἱ δακτύλοι κι' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω.

Π. — Πᾶρε τὰ πέντε τᾶγῶσκα, μαρὲ ντεληρησῆκα,
πᾶρε καὶ πέντ' ἐκ μέρους μου γὰρ νὰ τὰ βλέπης δεκά.

